

ŠEST SKRYTÝCH SOUVISLOSTÍ V PÍSMU

Při zkoumání Písma s ohledem na proces proměny člověka z pozemšťana v nebešťana skrze Kristovu oběť na kříži a skrze proměnu podle 2Pt1:5-7, jsem postupně přicházel k nečekaně novým pohledům na zvěst evangelia v řadě detailů vycházejících ze skrytých souvislostí Písma. Skryté je nazývám proto, protože nemají v Písmu přímé zastoupení v konkrétním verši a přesto neodporují logice Písma, ani našim osobním zkušenostem s Duchem svatým.

Mám za to, že Bible ještě nevydala všechna svá tajemství a že nadchází doba, ve které se Bůh rozhodl změnit úhel našeho pohledu na Písmo i na zvěst evangelia, posunout kolíky našeho poznání a rozšířit tak záběr svého vlivu na svět.

Těmi šesti skrytými detaily, na které jsem v Písmu postupně přicházel, jsou:

1) Kristův charakter – identita nebešťana

Naším cílem by měla být nebeská dokonalost v Kristově charakteru – vládne přehnaný důraz na pouze pozemský status hříšníka „být pod milostí“.

Měli bychom si lépe vyjasnit a rozlišit dva pojmy: Kristova identita a Kristův charakter. Víme, že znovuzrozením dostáváme novou duchovní **identitu** v Kristu a spolu s ní i jistotu spasení. Jsme milostí přeneseni z Adamova hájemství do Kristova:

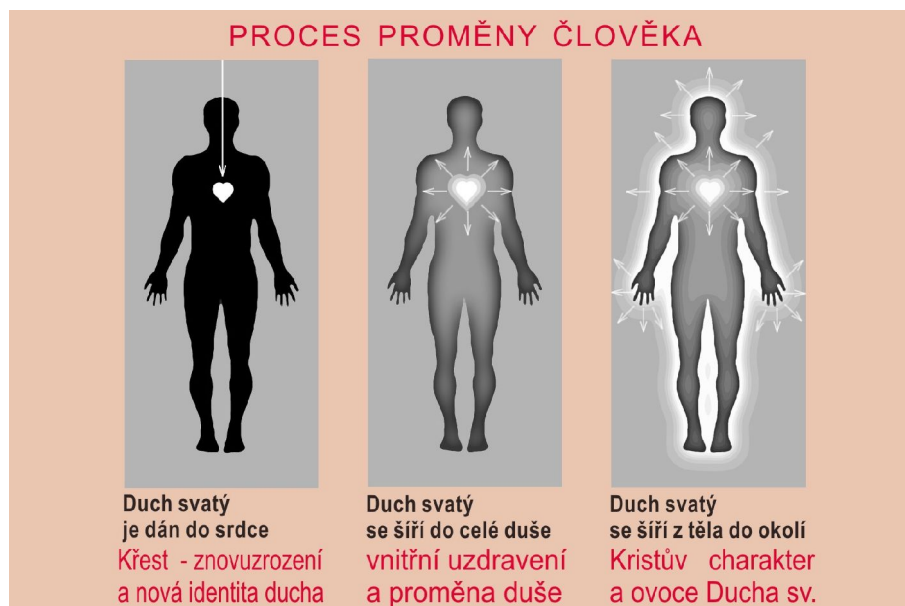
On nás vysvobodil z moci tmy a přenesl do království svého milovaného Syna.

Kol 1:13

To je ta naše nová identita, která je realitou našeho nitra v okamžiku obrácení, ale ještě zdaleka neznamena mít Kristův **charakter**. Ten by se měl stát naší metou a postupně zaplavovat celou naši duši v celém způsobu života. Identita se týká ducha, charakter celé duše. Do něho máme vrůstat celý život, pokud nechceme přijít o dědictví ve slávě.

... ale jako je svatý ten, který vás povolal, buďte i vy svatí v celém způsobu života.

1Pt 1:15

Naše identita je základním předpokladem pro další růst do Kristova charakteru, je na počátku a předchází růstu do Kristova charakteru a ne naopak.

Mít jen víru a jistotu svého spasení nestačí. Petr uvádí dalších 7 vlastností, které máme připojit ke své víře a dodává:

Máte-li tyto vlastnosti a rozhojňují-li se ve vás, nezůstanete v poznání našeho Pána Ježíše Krista nečinní a bez ovoce. Komu však scházejí, je slepý, krátkozraký a zapomněl na to, že byl očištěn od svých starých hříchů. 2Pt 1:8-9

2) Společenský rozměr

Společenský rozměr života v Kristově těle (koinónia) není jen osobní věcí jedince – vládne přehnaný důraz na individuální zbožnost a víru ve spasení jedince.

Neil Cole k tomu říká („Církev 3.0“): „Církev je organická, není to metafora. Církev není jako organismus; církev je organismus.“

Některá podobenství v Písmu je užitečné zkoumat jako modelové analogie skutečnosti:

Tak jako tělo je jedno, ale má mnoho údů a jako všechny údy těla jsou jedno tělo, ač je jich mnoho, tak je to i s Kristem. 1Kor 12:12

Je třeba tomu porozumět tak, že i naše těla jsou reálným společenstvím různých údů a orgánů fungujících ve vzájemné součinnosti pod centrálním vedením hlavy.

Církev zatím nevykazuje živou organickou strukturu a shromažďuje se převážně mrtvým, institučním způsobem. Příčinu je třeba hledat už v období soudců dlouho před Kristem. Lid žádal Samuele, aby jim ustanovil krále. Tehdy poprvé vstoupila do Božího lidu světská instituce a drží se v ní dodnes:

A Hospodin Samuelovi odpověděl: „Uposlechni lid ve všem, co od tebe žádají. Vždyť nezavrhlí tebe, ale zavrhlí mne, abych nad nimi nekraloval.“ 1Sam 8:7

Do pekla jde každý sám, ale do nebe můžeme jít pouze společně, propojeni jako údy jednoho těla.

Nebe je **společně sdílená radost** ze všech nebeských darů. Jaká by to byla radost, kdybychom v té nebeské kráse byli s Ježíšem každý sám?

3) Procesualita růstu

Proměna z pozemšťana v nebešťana skrze růst do Kristova charakteru je celoživotním postupným procesem proměny každého znovuzrozeného křesťana – vládne přehnaný důraz na okamžitost duchovního účinku víry, vyznání i obřadů (křest).

Křesťanství je spíše cesta než trvalý stav.

Chtěl bych vám připomenout, bratři, že naši praotcové byli všichni pod oblakovým sloupem, všichni prošli mořem, všichni byli křtem v oblaku a moři spojeni s Mojžíšem, ... A přece se většina z nich Bohu nelíbila; vždyť poušť byla poseta jejich těly. To se stalo nám na výstrahu, abychom nezatoužili po zlém jako oni.

1Kor 10:1-6

Tento verš skrývá důkaz o tom, že křest sám o sobě spasení nezaručuje, ale je důležitým spouštěcím impulzem k vyjití na poušť, která je v Bibli vždy místem důležité proměny.

Stalo se tak s celým izraelským národem po průchodu mořem a stalo se tak i s Ježíšem Kristem. Také on prožil po křtu a po návratu z pouště výraznou proměnu životního stylu. Už se nevrátil k tesařině, ale započal své veřejné působení Spasitele světa.

Také apoštol Pavel začal svou veřejnou službu až po 14 letech po svém obrácení.

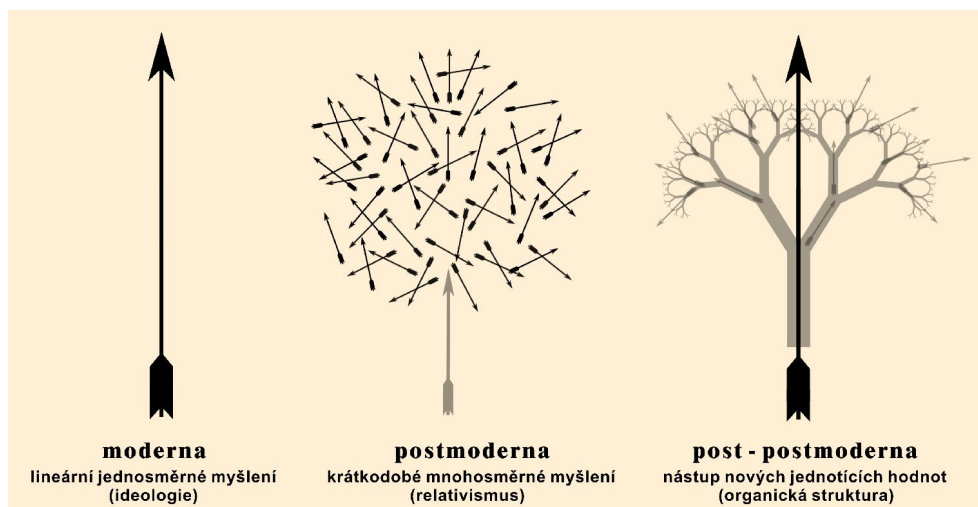
Již se množí kázání i knížky o tom, že křesťanství je opravdu spíše proces a cesta než trvalý stav a ani jistota spasení není důvodem ke stagnaci.

4) Postmoderna a veřejný prostor

Porozumění současnosti: 1) postmoderní autenticita okamžitých prožitků u mladých lidí

2) ritualizace všedního života všelijakými novodobými kultury.

Postmoderna není filosofie, ale kulturní fenomén, který se dnes děje sám od sebe. Jeho projevy jsou mimo jiné: post-industrialismus, post-racionalismus, post-ideologické myšlení, ale i post-sekularismus (předpona „post“ znamená popření nebo překročení). Postmoderní únava z velkých příběhů doby klasické a moderní může být dnes vystřídána novým metapříběhem lidstva v novém organičtějším způsobu uspořádanosti.

Měli bychom více pronikat s evangeliem ne jen k jednotlivcům ve veřejném prostoru ulic, ale i do veřejného povědomí měst, národů i celé Evropy.

To ovšem vyžaduje znalost a reflexi historie (vyvarovat se historických chyb protestantské reformace a znovu definovat některé používané křesťanské pojmy) – převládá přehnaný důraz na konzervativismus a lpění na svých vlastních denominačních tradicích.

Postmoderní umělci atakují veřejný prostor (povědomí lidí) mnohem výrazněji a odvážněji než církve. Že to máme dělat také tak odvážně, vidím ukryto ve spojení dvou veršů:

On přijde a ukáže světu v čem je hřích, spravedlnost a soud: Jan 16:8

Co vám říkám ve tmě, povězte na světle; a co slyšíte v soukromí, hlásejte ze střech.

Mat 10:27

Církev se na veřejnosti zatím stará jen o jednotlivce, ale o zasažení celého veřejného povědomí národa základními pravdami Písma se nesnaží. Celý svět (kulturní veřejnost) by měl bez ohledu na obrácení znát základní pravdy: v čem je hřích spravedlnost a soud.

Pokud se křesťané dostanou do veřejnoprávních médií, nic nehlásají možná v domění, že se to nesmí. Ovšem vlivem přílivu muslimů do Evropy a vlivem útoků islámských teroristů jsou dnes i veřejnoprávní média přinucena přehodnotit svůj vztah k otázkám víry. Dnes už víra přestává být mediálně věcí jen ryze soukromou a stává se věcí naopak velmi veřejnou a společensky aktuální.

Církev jako celek stále nechává veřejnost v klamu o tom, kdo jsou křesťané, o čem je Bible a kdo je Ježíš Kristus. Přitom postmoderní prostředí je přímo Bohem zkypřenou půdou pro snadnější vstup křesťanství do veřejného povědomí národů.

5) Dvojitá povaha hříchu

Adamův hřích a jeho fatální dopad na celé lidstvo je při zvěstování evangelia zcela zastíněn důrazem na osobní **morální hříchy** jednotlivců.

Za Adamův hřích totiž nikdo netrpí pocitem viny a také z něho nikdo nemusí činit pokání.

Má však citelný a snadno zjistitelný dopad na celé dějiny lidstva. Pro osobní spasení jedince sice není důležitý, ale pro pochopení, proč se věci ve světě dějí tak jak se dějí, má zásadní vysvětlující a tedy i evangelizační význam.

Adamův hřích má dva důsledky: 1) individuální – Boha již nevidno tak jako v ráji
a 2) společenský – lidstvo neumí tvořit živé společenství

Převládá přehnaný důraz na pouze osobní morální hříchy žijících jedinců.

Metafyzický (skrytý) Adamův hřích popisuje Pavel v 5. kap. Římanům:

Skrze jednoho člověka totiž vešel do světa hřích a skrze hřích smrt; a tak smrt zasáhla všechny, protože všichni zhřešili. Řím 5:12

Jako se neposlušností jednoho člověka mnozí stali hříšníky, tak zase poslušností jednoho jediného mnozí se stanou spravedlivými. Řím 5:19

Ve Starém zákoně na reálnou přítomnost tohoto skrytého hříchu ukazuje Izajáš v 60. kap.:
Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. Izaj 60:2

6) Původní proměna člověka bez hříchu

Tento 6. postřech z Písma je logickým důsledkem všech pěti předcházejících.

Také Adam měl původně jít do nebe, ale svým hříchem přišel o přístup k nutné proměně z pozemšťana v nebešťana, která s ním mohla nastat pouze ve stavu bez hříchu.

Církev dnes zná z Písma pouze jedinou proměnu – z hříchu do svatosti.

Písmo na mnoha místech nepřímě mluví o základním rozdílu mezi nebem a zemí a o tom, že do nebe tak jak jsme tady na zemi přijít nemůžeme.

Jaký byl ten pozemský, takoví jsou i ostatní na zemi, a jaký je ten nebeský, takoví i ostatní v nebesích. A jako jsme nesli podobu pozemského, tak ponese i podobu nebeského. Chci říci to, bratří, že člověk, jak je, nemůže mít podíl na království Božím a pomíjitelné nemůže mít podíl na nepomíjitelném. 1Kor 15:48-50

Tady Pavel nemluví o hříchu ani o jeho následcích, ale mluví o proměně kvůli základnímu rozdílu mezi nebem a zemí. Tento rozdíl vychází z původní povahy stvořeného světa dané hned první větou Bible.

Ježíš totéž řekl ne jen židům kvůli hříchu, ale i svým učedníkům kvůli nebi samotnému:

Dítky, ještě jen krátký čas jsem s vámi. Budete mě hledat, a jako jsem řekl Židům, tak nyní říkám i vám: Kam já odcházím, tam vy přijít nemůžete. Jan 13:33

Ze stejných důvodů Ježíš vysvětloval Nikodémovi, co je potřeba ke vstupu do Božích příbytků. Mám za to, že opět nemluvil o důsledku morálních hříchů jedinců, ale o původní proměně bez hříchu, která byla Adamovým hříchem celoplošně zmařena:

Ježíš mu odpověděl: „Amen, amen, pravím tobě, nenarodí-li se kdo znovu, nemůže spatřit království Boží.“ Jan 3:3

Ježíšova řeč byla skutečně reformační, protože o novém narození není ve Starém zákoně ani zmínka. Nikodém by to mohl znát pouze z Ducha, nikoliv z Písma, alespoň ne přímo:

Ježíš mu řekl: „Ty jsi učitel Izraele a tohle nevíš? Amen, amen, pravím tobě, že mluvíme o tom, co známe a svědčíme o tom, co jsme viděli, ale vy naše svědectví nepřijímáte. Jestliže nevěříte, když jsem k vám mluvil o pozemských věcech, jak uvěříte, budu-li mluvit o nebeských? Nikdo nevstoupil na nebesa, leč ten, který sestoupil z nebes, Syn člověka. Jan 3:10-13

Opět tu není řeč o hříchu ani jeho následcích, ale o odlišné povaze nebe a země a o tom, že nic pozemského nemůže tak jak je bez proměny (bez nového narození) vejít do nebe.

Pokud známe jen proměnu z hříchu do svatosti, pak aniž bychom chtěli, tak tam stále toho „hřícha“ nutně potřebujeme mít. My ho nemít, tak ani neznáme jiný důvod se proměnit. Pak se ale stále točíme v kruhu nekonečného vypokávání, jako bychom zapoměli, že jsme byli od hříchu očištěni.

V Kristu jsme byli milostí postaveni z mínusu na nulu a teď máme růst do plusu. Pokud se stále vracíme k mínusu, nikdy se nedostaneme ani na tu nulu.

Ježíš s Nikodémem mluvil o jiných věcech, mluvil o rozdílu mezi nebem a zemí.

Bůh tyto věci v Písmu ukryl, nemají své konkrétní verše, abychom si z nich snad neudělali náboženské modly, ale vycházejí z duchovní logiky Písma.

Písmo nikde neříká, že i Adam měl jít do nebe, ale vychází to z logiky Kristových slov:

Ježíš jim řekl: „Mýlíte se, neznáte Písma ani moc Boží! Když lidé vstanou z mrtvých, nežení se ani nev dávají, ale jsou jako nebeští andělé. Mar 12:24-25

Adam nebyl stvořen jako anděl, také on se měl proměnit z pozemšťana (zemáka z prachu země) v nebešťana (andělu podobnou bytost) jedním ze stromu života. Hříchem však o to přišel a s ním i celé lidstvo, ale v Kristu je nám z milosti Boží nabídnuta nová příležitost tuto původní proměnu nastoupit.

Bůh nám to ukázal na proměně housenky v motýla. Housenka není podobenstvím hříšníka, ale obrazem vzorného pozemšťana bez hříchu, který ví, co má udělat. A motýl není morálně polepšenou hříšnou housenkou, ale něčím jako housenčím andělem.

Ten poslední postřeh osobně považuji za nejobjevnější a nejvíce v Písmu skrytý, ale ani ostatní uvedené postřehy se v současném hlásání evangelia nijak výrazně neprojevují.

Pokud by se podařilo spojit tyto a celou řadu dalších skrytých postřehů z Písma v jeden organicky účinný celek, mohly by se brzo stát součástí nového reformačního hnutí, které by postupně zasahovalo veřejný prostor celé společnosti a výrazně ji začalo proměňovat. (O „Reformaci“ dnes mluví stále více lidí: nejprve David Loula v knížce „Studna lásky k pravdě“, pak prorocství Cindy Jakobs na Konvokaci národů v Jeruzalémě 2013, dále pak Torben Søndergaard z Dánska v knize „Poslední reformace a nakonec v souvislosti s Awakening Prague 2017 - New Reformation!“)

MgA Jaroslav Rada